

Cartea lui Daniel – Numărul cincizeci

Descoperirea tainelor profetice din Daniel 8: revelația lui Palmoni

Jeff Pippenger

2024-01-14

În capitolul opt din Daniel, lui Daniel i se dă o viziune a împărățiilor profetiei biblice, iar după aceea el aude un dialog ceresc, redat printr-o întrebare și un răspuns.

Apoi am auzit pe un sfânt vorbind; și un alt sfânt a zis către acel sfânt care vorbea: „Până când va ține vedenia despre jertfa necurmată și despre nelegiuirea pustiirii, care dau atât sfântul locaș, cât și oștirea, să fie călcate în picioare?” Și el mi-a zis: „Până la două mii trei sute de zile; apoi sfântul locaș va fi curățit.” Daniel 8:13, 14.

Primele douăsprezece versete reprezintă vedenia, iar versetele treisprezece și paisprezece identifică o altă vedenie. Așa cum, în capitolul opt din Daniel, există două cuvinte ebraice diferite, amândouă traduse prin „a îndepărta”, și două cuvinte ebraice diferite, amândouă traduse prin „sanctuar”, tot astfel există și două cuvinte ebraice diferite, amândouă traduse prin „vedenie”.

Când este vorba despre cele două cuvinte traduse prin „a îndepărta”, teologii adventismului susțin că ambele cuvinte trebuie înțelese cu sensul de „a înlătura”. Când este vorba despre cele două cuvinte traduse prin „sanctuar”, teologii adventismului susțin că ambele cuvinte trebuie înțelese cu sensul de „sanctuarul lui Dumnezeu”, iar când este vorba despre cele două cuvinte traduse prin „viziune”, teologii adventismului, din nou, trec cu vederea deosebirea dintre cele două cuvinte. Deosebirea a fost suficient de importantă pentru Daniel, încât el a folosit în mod intenționat două cuvinte ebraice foarte diferite, astfel că noi ar trebui să identificăm și să menținem această deosebire. Cuvântul „viziune”, din versetul treisprezece, este cuvântul ebraic „chazon” și înseamnă un vis, o revelație sau un oracol — o viziune.

Cuvântul „vision” apare de zece ori în capitolul opt din Daniel, însă el redă două cuvinte ebraice diferite. „Chazon”, care se găsește în versetul treisprezece, se află de asemenea în versetul unu, apoi de două ori în versetul doi, desigur în versetul treisprezece, și o dată în versetele cincisprezece, șaptesprezece și douăzeci și șase. De șapte dintre cele zece ori în care cuvântul „vision” apare în capitolul opt din Daniel, este vorba despre cuvântul „chazon”, care înseamnă pur și simplu „o viziune”.

Celelalte trei ocurențe ale cuvântului „viziune” din capitolul opt al cărții lui Daniel redau termenul ebraic „mareh”, care înseamnă o vedere sau o înfățișare. În capitolul opt, cuvântul ebraic „mareh” este tradus, de asemenea, o dată nu prin „viziune”, ci prin „înfățișare”, identificând astfel mai deplin sensul cuvântului. De ce a folosit Daniel două cuvinte ebraice diferite, atât de apropiate ca înțeles încât traducătorii să le trateze ca pe unul și același cuvânt? Are aceasta vreo importanță?

„Fiecare principiu din Cuvântul lui Dumnezeu își are locul său, fiecare fapt are însemnătatea sa. Iar întreaga structură, în concepție și în realizare, aduce mărturie despre Autorul ei. O asemenea structură nu putea fi concepută sau alcătuită de nicio altă minte decât de cea a Celui

Infinit.” Education, 123.

Răspunsul la a doua întrebare este Da, că într-adevăr contează de ce Daniel a făcut această distincție; prin urmare, devine responsabilitatea studentului profeției să caute să înțeleagă prima întrebare, care întreabă de ce Daniel a făcut distincția. Distincțiile pe care el le-a făcut cu privire la cuvântul tradus prin „sanctuar” și la cuvântul tradus prin „a lua” au consecințe veșnice; așadar, de ce ar aștepta cineva o importanță mai mică în privința cuvântului tradus prin „viziune”? „Fiecare fapt” își are „însemnătatea sa” „în Cuvântul lui Dumnezeu” și influențează „structura” profetică, precum și împlinirea profeției atunci când aceasta este „executată”.

Pe măsură ce începem să analizăm cuvântul „viziune”, din capitolul opt, un „fapt” care are „relevanță” pentru mărturia lui Daniel este cine anume a fost cel care a răspuns la întrebarea din Daniel opt, versetul treisprezece, prin cuvintele: „Până vor trece două mii trei sute de zile; apoi sanctuarul va fi curățit.”

Există patru fapte care au o „incidență” directă asupra capitolului opt din Daniel, pe care intenționez să le abordez. Unul este că viziunea de la râul Ulai a fost identificată ca o profeție pentru zilele de pe urmă și este, de asemenea, simbolul „cunoașterii” cărții lui Daniel, care a fost „desigilată” la „vremea sfârșitului” în 1798.

“Este nevoie de un studiu mult mai aprofundat al Cuvântului lui Dumnezeu. În mod deosebit, Daniel și Apocalipsa trebuie să primească o atenție cum nu au mai primit niciodată în istoria lucrării noastre. Este posibil să avem mai puțin de spus, în anumite privințe, cu privire la puterea romană și la papalitate, dar trebuie să atragem atenția asupra a ceea ce au scris profeții și apostolii sub inspirația Duhului lui Dumnezeu. Duhul Sfânt a rânduit astfel lucrurile, atât în darea profeției, cât și în evenimentele înfățișate, încât să învețe că agentul omenesc trebuie să fie ținut în umbră, ascuns în Hristos, iar Domnul Dumnezeu cerului și Legea Sa trebuie să fie înălțați.”

„Citiți cartea lui Daniel. Rememorați, punct cu punct, istoria împărățiilor reprezentate acolo. Priviți oamenii de stat, consiliile, armatele puternice și vedeți cum a lucrat Dumnezeu pentru a doborî mândria oamenilor și a arunca în țărână slava omenească. Numai Dumnezeu este înfățișat ca fiind mare. În viziunea profetului, El este văzut doborând un conducător puternic și ridicând un altul. El este descoperit ca Suveran al universului, gata să-Și întemeieze împărăția Sa veșnică — Cel Îmbătrânit de zile, Dumnezeu cel viu, Izvorul întregii înțelepciuni, Cărmuitorul prezentului, Descoperitorul viitorului. Citiți și înțelegeți cât de sărac, cât de fragil, cât de trecător, cât de supus rătăcirii, cât de vinovat este omul atunci când își înalță sufletul spre deșertăciune.”

„Duhul Sfânt, prin Isaia, ne îndreaptă privirea spre Dumnezeu, Dumnezeu cel viu, ca spre principalul obiect al atenției—spre Dumnezeu astfel cum este descoperit în Hristos. «Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat; și stăpânirea va fi pe umărul Lui; și Numele Lui va fi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii» [Isaia 9:6].”

„Lumina pe care Daniel a primit-o direct de la Dumnezeu i-a fost dată în mod deosebit pentru aceste zile de pe urmă. Viziunile pe care le-a văzut pe malurile Ulaiului și ale Hidechelului,

marile râuri ale Șinearului, sunt acum în curs de împlinire, și toate evenimentele prezise se vor fi împlinit în curând.

„Luați în considerare împrejurările națiunii iudaice atunci când au fost date profețiile lui Daniel. Israelii se aflau în captivitate, templul lor fusese distrus, iar slujirea de la templu suspendată. Religia lor se concentrase în ceremoniile sistemului jertfelor. Ei făcuseră din formele exterioare lucrul de cea mai mare importanță, în timp ce pierduseră spiritul adevăratei închinări. Slujbele lor erau corupte de tradițiile și practicile păgânismului, iar în împlinirea ritualurilor jertfelor ei nu priveau dincolo de umbră spre realitate. Ei nu-L discerneau pe Hristos, adevărata jertfă pentru păcatele oamenilor. Domnul a lucrat pentru a duce poporul în captivitate și pentru a suspenda slujbele din templu, pentru ca ceremoniile exterioare să nu devină suma totală a religiei lor. Principiile și practicile lor trebuiau curățite de păgânism. Slujirea rituală a încetat pentru ca slujirea inimii să fie reînviată. Slava exterioară a fost îndepărtată pentru ca cea spirituală să fie descoperită.“

“În țara captivității lor, pe măsură ce poporul s-a întors la Domnul cu pocăință, El li S-a descoperit. Le lipsea reprezentarea exterioară a prezenței Sale; dar razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii au luminat mințile și inimile lor. Când au strigat către Dumnezeu în umilirea și strâmtorarea lor, au fost date viziuni profeților Săi, care au descoperit evenimentele viitorului — răsturnarea asupritorilor poporului lui Dumnezeu, venirea Răscumpărătorului și întemeierea împărăției veșnice.” Manuscript Releases, volumul 16, 333–335.

„Činjenica“ da je viđenje o rijeci Ulaju dano za posljednje dane zahtjeva da proučavalac proročanstva uloži napor da razumije šta je ono proreкло o događajima predstavljenim u viđenju. Proročke „stvari“ povezane s viđenjem o rijeci Ulaju bile su „oblikovane“ od „Duha Svetoga“ „kako u davanju proročanstva, tako i u prikazanim događajima“. Ono što se događalo s prorokom kada prima viđenje, kao i događaji proročanstva koje prorok prepoznaje, treba proučavati sa spoznajom da je i jedno i drugo proročki prikaz onoga što će se ispuniti u posljednjim danima. Prethodni odlomak naglašava da trebamo prepoznati da se Danilo nalazio u sužanjstvu „sedam vremena“.

Daniyeli anawakilisha wale wanaotambua utekwani wao mwishoni mwa siku tatu na nusu za Ufunuo kumi na moja, ambao kisha humgeukia Bwana kwa toba, hutimiza sala ya Mambo ya Walawi ishirini na sita, hutenganisha kilicho cha thamani na kilicho kichafu, ndipo Bwana hutimiza ahadi yake ya kuwakusanya wale waliotawanyika, anapojidhihirisha Mwenyewe kwao. Basi, “lengo lao kuu la uangalifu” ni “Mungu kama alivyofunuliwa katika Kristo.”

“Purtarea” viziunii râului Ulai și felul în care contribuie la „structura” soliei profetice care a fost „concepută” de Hristos constituie primul „fapt” pe care l-am analizat pe scurt, iar pasajul citat arată că obiectivul nostru principal trebuie să fie descoperirea lui Dumnezeu, așa cum este „descoperit în Hristos”. În capitolul opt din Daniel, Hristos nu este prezentat așa cum a fost de Isaia, când Isaia a arătat că „numele Lui se va chema Minunat, Sfetnic, Dumnezeu cel tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.” În capitolul opt din Daniel, Dumnezeu este descoperit în Hristos ca Palmoni, însemnând Numărătorul Minunat sau Numărătorul Tainelor.

Acel „fapt” cere ca „semnificația” numelui „Palmoni” să fie cercetată, împreună cu felul în care acel nume contribuie la „structura” și „planul” profeției. Un al treilea „fapt” din capitolul opt al cărții Daniel, care ar trebui recunoscut, este acela că în acel capitol este prezentat stâlpul doctrinar central al mișcării millerite. Cea mai strălucitoare nestemată a lui Miller se găsea în versetul paisprezece și ar trebui să căutăm să înțelegem „importanța” pe care acel „fapt” o are asupra viziunii Râului Ulai, care se află acum în curs de împlinire.

Mu nzosi ya Miller, igihe isanduku yashyirwaga ku meza rwagati mu cyumba cye, yaramurikiraga ubwiza bw'izuba; ariko mu minsi ya nyuma iyo sanduku ni nini kurushaho kandi irabagirana incuro icumi kurusha uko yarabagirana igihe yabanje gushyirwa ku meza ya Miller. Ni iki kiri mu iyerekwa ry'Umugezi wa Ulai, rikubiyemo inkingi nyamukuru y'umutwe w'Abamillerite, cyongera umucyo w'iyo nyigisho incuro icumi mu minsi ya nyuma? Ni iki gihishurwa mu minsi ya nyuma kitahishuwe mu gihe cy'iherezo mu 1798? Ni ibihe “bintu byabaye” byo mu iyerekwa ry'Umugezi wa Ulai, Sister White avuga ko “ubu biri mu nzira yo gusohora?”

Dacă aducem cu sinceritate împreună aceste prime trei fapte (viziunea de la Ulai, Hristos descoperit ca Palmoni și stâlpul doctrinar central), ar trebui să fim dispuși să acceptăm o premisă simplă care va influența studiul nostru asupra viziunii râului Ulai. Aceste fapte reunite îi înștiințează pe cei care doresc să vadă că mesajul care a fost desigilat în 1798 era un mesaj care era „atârnat de timp”. Fără elementul profeției predictive a timpului, mesajul lui Miller nu ar fi existat.

Al patrulea „fapt” care are relevanță pentru acest capitol este că mileriiți au prezentat o solie întemeiată pe timpul profetic. Pentru a sublinia acest fapt, Dumnezeu a fost descoperit în Hristos, în versetele treisprezece și paisprezece, ca Minunatul Numărător (Palmoni). Ideea că viziunea a constat doar în identificarea datei de 22 octombrie 1844 ca încheiere a celor două mii trei sute de zile din versetul paisprezece înseamnă a arunca apă rece asupra descoperirii lui Dumnezeu, revelat prin Hristos ca Palmoni.

Teologii adventismului au lucrat cu sârguință pentru a îngropa semnificația întrebării din versetul treisprezece al capitolului opt din Daniel, pentru a produce savoarea în felul lor de mâncare alcătuit din fabule, despre care au hotărât că îi va împiedica pe cei neînvățați, cu urechi dornice de noutăți, să fie preocupați de adevărurile legate de stâlpul central al adventismului.

„Scriptura care, mai presus de toate celelalte, fusese atât temelia, cât și stâlpul central al credinței advente, era declarația: «Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățit.» [Daniel 8:14.] Acestea erau cuvinte familiare tuturor credincioșilor în apropiata venire a Domnului. De pe buzele a mii de oameni, această profeție era repetată ca deviză a credinței lor. Toți simțeau că de evenimentele prezise în ea depindeau cele mai strălucite așteptări și cele mai scumpe speranțe ale lor. Se arătase că aceste zile profetice urmau să se încheie în toamna anului 1844. La fel ca restul lumii creștine, adventiștii susțineau atunci că pământul, sau o parte a lui, era sanctuarul. Ei înțelegeau că curățirea sanctuarului era curățirea pământului prin focurile ultimei zile mari și că aceasta avea să aibă loc la a doua venire. De aici concluzia că Hristos avea să Se întoarcă pe pământ în 1844.

„Dar timpul hotărât trecuse, iar Domnul nu Se arătase. Credincioșii știau că Cuvântul lui Dumnezeu nu putea da greș; interpretarea lor asupra profeției trebuia să fie greșită; dar unde era greșeala? Mulți au tăiat în mod pripit nodul dificultății, negând că cele 2300 de zile se încheiau în 1844. Nu se putea da niciun motiv pentru aceasta, în afară de faptul că Hristos nu venise la vremea la care Îl așteptaseră. Ei susțineau că, dacă zilele profetice s-ar fi încheiat în 1844, Hristos S-ar fi întors atunci ca să curețe sanctuarul prin curățirea pământului prin foc; iar de vreme ce El nu venise, zilele nu se puteau fi încheiate.”

„A accepta această concluzie însemna a renunța la calculul de mai înainte al perioadelor profetice. Cele 2300 de zile fuseseră înțelese ca începând atunci când porunca lui Artaxerxe pentru restaurarea și zidirea Ierusalimului a intrat în vigoare, în toamna anului 457 î.Hr. Luând aceasta ca punct de plecare, exista o armonie desăvârșită în aplicarea tuturor evenimentelor prezise în explicarea acelei perioade din Daniel 9:25–27. Șaizeci și nouă de săptămâni, adică primele 483 de ani din cei 2300 de ani, trebuiau să ajungă până la Mesia, Cel Uns; iar botezul lui Hristos și ungerea Sa cu Duhul Sfânt, în anul 27 d.Hr., au împlinit exact această precizare. La mijlocul celei de-a șaptezecă săptămâni, Mesia trebuia să fie stârpit. La trei ani și jumătate după botezul Său, Hristos a fost răstignit, în primăvara anului 31 d.Hr. Cele șaptezeci de săptămâni, sau 490 de ani, trebuiau să privească în mod deosebit pe iudei. La expirarea acestei perioade, națiunea și-a pecetluit lepădarea lui Hristos prin persecutarea ucenicilor Săi, iar apostolii s-au întors către neamuri, în anul 34 d.Hr. După încheierea primilor 490 de ani din cei 2300, mai rămâneau 1810 ani. De la anul 34 d.Hr., 1810 ani se întind până în 1844. «Atunci», a spus îngerul, «sanctuarul va fi curățit». Toate precizările anterioare ale profeției se împliniseră, fără îndoială, la timpul rânduit. Cu acest calcul, totul era limpede și armonios, cu excepția faptului că nu se vedea că în 1844 avusese loc vreun eveniment corespunzător curățirii sanctuarului. A nega că zilele se încheiau la acel timp însemna a arunca întreaga chestiune în confuzie și a renunța la poziții care fuseseră stabilite prin împliniri neîndoielnice ale profeției.”

„Dar Dumnezeu Își călăuzise poporul în marea mișcare adventă; puterea și slava Sa însoțiseră lucrarea și El nu avea să îngăduie ca ea să se sfârșească în întuneric și dezamăgire, spre a fi disprețuită ca o agitație falsă și fanatică. El nu avea să lase Cuvântul Său învăluit în îndoială și nesiguranță. Deși mulți au părăsit socoteala lor anterioară a perioadelor profetice și au negat corectitudinea mișcării întemeiate pe aceasta, alții nu erau dispuși să renunțe la puncte de credință și de experiență care erau susținute de Scripturi și de mărturia Duhului lui Dumnezeu. Ei credeau că adoptaseră principii sănătoase de interpretare în studiul profețiilor și că era datoria lor să țină cu tărie adevărurile deja dobândite și să continue aceeași cale de cercetare biblică. Cu rugăciune stăruitoare și-au revăzut poziția și au studiat Scripturile pentru a-și descoperi greșeala. Întrucât nu puteau vedea nicio eroare în socoteala lor a perioadelor profetice, au fost conduși să cerceteze mai îndeaproape subiectul sanctuarului.” Marea luptă, 409, 410.

Sora White ne-a informat, în același pasaj în care este identificată viziunea râului Ulai, că „este nevoie de un studiu mult mai aprofundat al Cuvântului lui Dumnezeu”. Teologii vor prezenta subiectul „perioadelor profetice” din pasajul anterior din Tragedia veacurilor, ca și cum „perioadele profetice” la care Sora White își limitează comentariul ar fi cele cinci profeții care sunt reprezentate în cadrul profeției celor două mii trei sute de ani. La urma urmei, susțin ei, patru dintre

acele profeții sunt abordate în mod specific în pasaj. Dar un „studiu mult mai aprofundat” al subiectului demonstrează că termenul „perioade profetice”, la plural, în scrierile Sorei White se referă mai exact la cele două profeții care urmau să se împlinescă la 22 octombrie 1844.

Gabriel a arătat lui Daniel cinci profeții de timp specifice, care fac parte din cei două mii trei sute de ani. Cea dintâi indică patruzeci și nouă de ani, când „piețele și zidurile aveau să fie zidite în vremuri de strâmtorare”. A doua a fost botezul lui Hristos, după patru sute optzeci și trei de ani de la punctul de plecare din 457 î.Hr. A treia a fost răstignirea Sa; a patra a indicat când Evanghelia avea să meargă la neamuri, la sfârșitul celor patru sute nouăzeci de ani care fuseseră puși deoparte în mod special pentru națiunea iudaică; iar a cincea, și numai a cincea, profeție de timp s-a încheiat la 22 octombrie 1844. Cele patru profeții de timp anterioare s-au încheiat cu mult înaintea de 1844. Așadar, ce vrea să spună, în realitate, Sister White când folosește expresia „perioade profetice”, la plural, care urmau să se încheie în 1844?

Vorbind despre prima dezamăgire a milleriților, ea identifică răspunsul la acea întrebare:

„Am văzut poporul lui Dumnezeu plin de bucurie în așteptare, privind spre Domnul lor. Dar Dumnezeu hotărâse să-i pună la încercare. Mâna Sa a acoperit o greșală în calcularea perioadelor profetice. Cei care Îl așteptau pe Domnul lor n-au descoperit această greșală, iar cei mai învățați bărbați care se împotriveau timpului de asemenea n-au izbutit s-o vadă. Dumnezeu hotărâse ca poporul Său să aibă parte de o dezamăgire. Timpul a trecut, iar aceia care Îl așteptaseră cu bucuroasă speranță pe Mântuitorul lor erau triști și descurajați, în timp ce aceia care nu iubiseră arătarea lui Isus, ci primiseră solia din teamă, se bucurau că El nu venise la timpul așteptat. Mărturisirea lor nu atinsese inima și nu curățise viața. Trecerea timpului era bine rânduită pentru a descoperi astfel de inimi. Ei au fost cei dintâi care s-au întors și i-au batjocorit pe cei îndurerăți și dezamăgiți, care iubiseră cu adevărat arătarea Mântuitorului lor. Am văzut înțelepciunea lui Dumnezeu în faptul că Își puna poporul la încercare și îi dădea o probă cercetătoare, pentru a-i descoperi pe cei care aveau să se retragă și să dea înapoi în ceasul încercării.

„Isus și întreaga oștire cerească priveau cu simpatie și iubire asupra acelor care, cu dulce așteptare, doriseră să-L vadă pe Acela pe care sufletele lor Îl iubeau. Îngerii pluteau în jurul lor, ca să-i susțină în ceasul încercării lor. Aceia care neglijaseră să primească solia cerească au fost lăsați în întuneric, iar mânia lui Dumnezeu s-a aprins împotriva lor, pentru că n-au voit să primească lumina pe care El le-o trimisese din cer. Acei credincioși dezamăgiți, care nu puteau înțelege de ce Domnul lor nu venise, n-au fost lăsați în întuneric. Din nou au fost conduși la Bibliile lor pentru a cerceta perioadele profetice. Mâna Domnului a fost îndepărtată de pe cifre, iar greșala a fost explicată. Ei au văzut că perioadele profetice ajungeau până în 1844 și că aceeași dovadă pe care o prezentaseră pentru a arăta că perioadele profetice se încheiau în 1843 dovedea că ele aveau să se sfârșească în 1844.” Scrieri timpurii, 235–237.

„Perioadele profetice” erau acele „perioade profetice” care „ajungeau până în 1844”, despre care milleriții crezuseră la început că ajungeau până în 1843. „Perioadele profetice” care ajungeau până în 1844 erau trei perioade profetice, și toate sunt reprezentate pe tablele lui Habacuc. Una dintre cele trei perioade doar „atinge” anul 1844, iar celelalte două ajung până la 22 octombrie 1844. Cele

o mie trei sute treizeci și cinci de zile ajungeau până chiar în prima zi a anului 1844, când a venit prima dezamăgire a milleriților și a început timpul de întârziere atât din capitolul doi al cărții lui Habacuc, cât și din parabola celor zece fecioare din Matei douăzeci și cinci.

Cele două mii trei sute de zile din Daniel, capitolul opt, versetul paisprezece, au ajuns până la 22 octombrie 1844, iar cei două mii cinci sute douăzeci de ani ai „celor șapte vremi” împotriva regatului de sud al lui Iuda s-au încheiat, de asemenea, atunci. Palmoni Se prezintă pe Sine drept Minunatul Numărător în versetul treisprezece din Daniel 8, iar „structura” și „planul” profetic pe care le-a expus atunci au inclus cel puțin zece profeții de timp interconectate.

Vom începe să examinăm aceste adevăruri mai îndeaproape în articolul următor.

„Christos a dat lumii o lecție care ar trebui să fie întipărită în minte și în suflet. «Și viața veșnică este aceasta», a spus El, «să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.» Dar Satana lucrează asupra minților omenești, spunând: Faceți cutare sau cutare faptă și veți fi ca niște dumnezei. Prin raționamente înșelătoare, el i-a condus pe Adam și Eva să se îndoiască de cuvântul lui Dumnezeu și să-i înlocuiască locul cu o teorie care a dus la călcarea de lege și neascultare. Iar sofistica lui face astăzi ceea ce a făcut în Eden. Când Christos a venit în lumea noastră, El a ales pescari umili ca temelie a bisericii Sale. Acestor ucenici a încercat să le explice natura împărăției și misiunii Sale. Dar înțelegerea lor mărginită Îi impunea o limitare. Ei primiseră învățăturile cărturarilor și fariseilor și, prin urmare, mult din ceea ce credeau era neadevărat. Și, deși Christos avea multe lucruri să le spună, ei nu erau în stare să audă mare parte din ceea ce tânjea El să le comunice.”

„Hristos îi găsește pe religioșii acestui timp atât de plini de sentimente eronate, încât nu mai este loc în mintea lor pentru adevăr. Prin educația oferită, învățătorii amestecă sentimentele autorilor necredincioși. Astfel au semănat neghină în mintea tineretului. Ei rostesc sentimente care nu ar trebui să fie prezentate nici tinerilor, nici bătrânilor, fără să se gândească vreodată la felul seminței pe care o seamănă sau la secerișul pe care vor trebui să-l adune ca rezultat.”
Review and Herald, 3 iulie 1900.